

(Tää hiukkasen päätön ja lapsellinenki runonpätkä on tullu kirjoitettu joskus ala-asteella nelos-vitosluokkalaisena, mutta toivon että arvostelette sen silti.) Yksin lähti tyttönen, kesäkukkain lapsonen. Yksin matkas' kauas pois; onnen kun hän tänne sois! Synkät on niin metsämaat, peltotilkut, niittyhaat. Kaipuuta hän tuntee vaan, etsii omaa rakastaan. Pelko metsän vaaroista, vuoristonkin tuulista painaa päänkin alaspäin, matka kurjaa ompi näin. Suuri jäinen vuoristo, kylmyys aivan kamala melkein suistaa kuolemaan tytön elon raiteiltaan. Hän nyt yksin matkaa saa kauas sinne, vuorten taa. Tuli vastaan järvi vaan, jok' kuin peili heijastaa. Järveen hän nyt, tyttönen, kesäkukkain lapsonen uimaan lähti kroolaten vetten pinnan neitonen. Silmät niin kuin tähtöset, aurinkoisen hohteiset syvyyksistä merten, maan etsii rakastettuaan. Terveisensä tuuli toi, siinä tytön surut soi, joka kautta merten, maan etsii rakastettuaan. Sitten kerran riemu soi, onni rakkaan takas toi. Iloinen taas olla voi tyttö niin kuin aamunkoi. Vielä jälkeen seikkailun, surun kanssa taistelun tyttö kaipaa kotiaan, synnyinmaataan ihanaa. Ammoin kadonnut on niin kuitenkin se unelmiin, ettei tyttö muistakaan synnyinmaataan, kotiaan. Ruusut kesän kukoistaa, rakkaudesta laulaa maa. Vihannat on niityt vaan, joet kultaa, hopeaa. Häitä pian vietetään, surut vanhat heitetään ajan virtaan ikuiseen, sen syvänsiniseen. Uusi pariskunta saa lapsia toivomiaan, mutta kaksi kuolee pois, jolloin kuka onnen tois? Lapsia on viisi vaan, kaksi kuollut haudassaan. Elää vielä kauan saa toiset lapset päällä maan. Ja niin elää kaikkineen perhe siellä lapsineen. Jälleen rauha olla saa, kun kesä kukoistaa.